

Другъ пакъ мыслеше :

— Та самостоятелность — тж на Българіѣ , то е нѣщо , кое-то чловѣкъ бы могъ да иска.

Третій пакъ размышляваше :

— Щото може да ся иска , то може и да ся добые.

— Хмъ! заключавахъ Българи-ти , па махахъ съ главъ и шпняхъ помежду си ту за ясенево-то искане , ту за небесны-ты знакове , ту пакъ за царскы-ты наредбы. Ала мысль „бытіе ,“ растеше като малко сѣме и начнъ да никне въ тѣхны-ты мысли. Само му трѣбаше да ся покаже като зелена трава изнадъ земіѣ-тж. Ала и това е явно , че можеше още много нѣщо да го повреди , защо-то поникнѣло-то зърнце е твърдѣ нѣжно.

Ясень като че ли и немареше за гълчавѣ-тж , койж-то той произведе. Въ Сипсаль проговори рѣчь , като на вѣтъра фърленъ , върнъ ся въ Търново , и прѣструваше ся , като че ли въ свѣта има само едно нѣщо , кое-то да го занимава , а то бѣ черква-та. Дори и съ самж-тж Маріѣ твърдѣ рѣдко ся виждаше , а кога-то бѣ съ неѣ , то тѣй тжжно и жалостно гледаше , като че ли не е вече негова , па помалко разговаряше съ неѣ , а често ѣкъ пыташе за прѣпореца , кога ще бѣде готовъ.

Марія бързаше. Денѣ работеше и нощѣ не заспиваше ; а понеже не бѣ принудена дотолкъ да ся крые нощѣ , то най-сѣтнѣ достигнѣ дотамъ , да замѣни деня съ нощѣ-тж , та заспиваше само прѣдъ зорж , за да не бы дала поводъ за нѣкакво сѣмнѣніе на другы-ты въ къщѣ-тж. За съжаленіе достойна бѣ постанѣла : тѣй бѣше ся уморила отъ незаспиваніе ; защото Ясень наваляше , понеже прѣпорець-тѣ съ златныя лвъ бѣ му по-драгъ отъ здравіе-то на своѣ-тж любезницѣ. Марія ся не жалеше.